

Arrest

nr. 222 501 van 11 juni 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 19 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In een document dat zich in het administratief dossier bevindt en dat getiteld wordt "*B. Historiek van het dossier*" wordt vermeld dat verzoeker op 15 september 2015 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 15 december 2015 beslist de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In een document dat zich in het administratief dossier bevindt en dat getiteld wordt “*B. Historiek van het dossier*” wordt vermeld dat verzoeker op 9 februari 2016 een tweede aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 8 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 augustus 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 24 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 april 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 12 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 december 2017 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. Op 4 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 juni 2018 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 17 augustus 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E.

Op 21 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2018 werd ingediend door:

Naam: E. (...)

Voornamen: D. A. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1967

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.08.2018 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn neef V. J. E. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.05.2013, 02.07.2014, 23.08.2014, 23.09.2014, 12.12.2014, 22.01.2015, 23.03.2015, 25.04.2015 en 02.05.2015
- 'verklaring omtrent inschrijving' dd. 24.01.2018, afgeleverd door het Centraal Bureau voor Burgerzaken te Suriname, waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.06.1979 tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 01.06.1995 ingeschreven stond op het adres (...) te Paramaribo – Centrum; 'verklaring omtrent inschrijving' dd. 24.01.2018, afgeleverd door het Centraal Bureau voor Burgerzaken te Suriname, waaruit blijkt dat betrokkene vanaf 10.01.1974 tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 09.09.2011 ingeschreven stond op het adres (...) te Paramaribo – Centrum

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 14.04.2017 en 05.12.2017, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.10.2017 en 04.06.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 26.10.2018 waarin ze stellen dat betrokkene in de jaren 2012 – 2013 – 2014 – 2015 geen zuiver inkomen genoot in Suriname
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem dd. 23.10.2018 waaruit blijkt dat hij op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname

Echter, in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 05.12.2017 werden verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 en een attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem dd. 24.01.2018 voorgelegd met exact dezelfde inhoud als de attesten die werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Ook deze attesten werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.06.2018; er kan dienstig naar verwezen worden. Het gegeven dat de huidige attesten van recentere datum zijn, doen hier geen afbreuk aan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

Op 19 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 19 februari 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing worden een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 231 306.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 21.01.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van J. E. V. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 17.08.2018 vroeg verzoeker een gezinshereniging aan met zijn neef, de referentiepersoon, en dit op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker was reeds ten laste van zijn neef in het land van herkomst en dit heeft hij op afdoende wijze aangetoond in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende zou aantonen te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging op bovengenoemde basis. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Vooreerst werden het bewijs voorgebracht van meerdere geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker.

Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige beslissing. Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing!

Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering!

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoeker aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om aanvaard te worden als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel werden er maar liefst 9 geldstortingen voorgelegd (STUK 3)! Deze geldstortingen zijn gebeurd op 15.01.2013, 30.05.2013, 02.07.2014, 23.08.2014, 23.09.2014, 12.12.2014, 22.01.2015, 23.03.2015, 25.04.2015, 02.05.2015. In de periode voorafgaand aan het vertrek van verzoeker uit Suriname, werden dus maar liefst 9 geldstortingen gedaan, en dit ongeveer 4 keer per jaar, voor telkens aanzienlijke bedragen (en al zeker gelet op de levensstijl in Suriname).

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige tijds- of frequentievoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te ven/vijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de geldstorting te onregelmatig of te beperkt zouden geweest zijn.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn neef. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van zijn neef. De voorgelegde geldstorting tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken én gedurende een ruime periode geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

6.

Daarnaast heeft verzoeker twee verklaringen van inschrijving voorgelegd, één op zijn naam en één op naam van de referentiepersoon, waaruit hun samenwonen in Suriname blijkt (STUK 4-5).

Ook hier beperkt verwerende partij haar motivering tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige beslissing. Dit vormt alweer een schending van haar motiveringsverplichting. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar hetgeen werd gesteld onder puntje 5.

In deze vorige bijlage 20 stelt verwerende partij dat deze verklaringen van inschrijving inderdaad de samenwonen aantonen. Dit wordt dus niet betwist. Evenwel stelt verwerende partij dat deze samenwonen onvoldoende recent is om aanvaard te worden.

Ook hier dient te worden gewezen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Ook hier wordt er door de Vreemdelingenwet geen enkele tijdsvoorwaarde gesteld aan het deel uitmaken van het gezin.

Verwerende partij creëert bijgevolg opnieuw in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te verwijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de samenwonen onvoldoende recent is om te kunnen worden aanvaard.

Bovendien dient er in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging of bewezen te worden dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon, of dat hij deel uitmaakte van het gezin. Verzoeker toonde evenwel reeds hierboven aan dat hij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoeker genoegzaam naar recht aangetoond dat hij onvermogen is. Er werden verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst voorgelegd waarin wordt bevestigd dat verzoeker in de jaren 2012 t.e.m. 2015 geen bron van inkomen had in Suriname, alsook een attest dat hij geen onroerende goederen bezat in Suriname (STUK 6- 7). Dat deze stukken voorliggen wordt niet betwist door verwerende partij.

Alweer beperkt verwerende partij haar motivering evenwel tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige beslissing. Dit vormt alweer een schending van haar motiveringsverplichting. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar hetgeen werd gesteld onder puntje 5.

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon, zijn neef.

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

8.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker evenwel het verblijfsrecht in België ontzegd, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknod.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- het Unierecht.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk aangetoond zou hebben dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet ernstig is.

Verzoekende partij heeft op 17.08.2018 een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn neef, J. E. V. (...) (Nederlandse nationaliteit), en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Uit voormelde bepaling blijkt afdoende dat het, opdat men in de hoedanigheid van "ander familielid van een burger van de Unie" tot verblijf zou kunnen worden gemachtigd, vereist is dat men kan aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister op gedegen wijze rekening is gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stavingstukken.

De gemachtigde van de Minister is evenwel tot het besluit gekomen dat verzoekende partij geenszins het bewijs heeft geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en evenmin dat zij aldaar deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en houdt voor dat zij wél aan de voorwaarden van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voldoet.

Zij verwijst naar meerdere geldstortingen, verklaringen van inschrijving en een aantal stukken waaruit zou blijken dat zij onvermogen zou zijn.

In zoverre verzoekende partij wederom verwees de aanvraag naar geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de betrokkene dd. 30.05.2013, 02.07.2014, 23.08.2014, 23.09.2014, 12.12.2014, 22.01.2015, 23.03.2015, 25.04.2015 en 02.05.2015, heeft de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat deze geldstortingen reeds werden voorgelegd in het kader van de eerdere aanvragen en deze toen ook werden besproken en weerlegd.

Verzoekende partij meent dat niet dienstig kon worden verwezen naar de motieven in eerder genomen beslissingen (zonder dat deze opnieuw werden geformuleerd en zonder dat deze beslissingen werden bijgevoegd). Doch verzoekende partij herhaalt verder zelf wat in deze beslissingen werd opgenomen als motieven zodat eigenlijk niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek.

De in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar eerdere beslissingen die ten aanzien van verzoekende partij werden genomen, maakt wel degelijk een afdoende motivering uit, daar verzoekende partij ook in kennis werd gesteld van deze eerder genomen beslissingen dd. 12.10.2017 en 04.06.2018. Verzoekende partij geeft daarnaast zelf ook aan dat zij weet dewelke de motivering is die werd bedoeld.

In de beslissing dd. 12.10.2017 werd terecht als volgt omtrent deze geldstortingen besloten:

“echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Daar waar verzoekende partij meent dat uit de voorgelegde geldstortingen wel degelijk blijkt dat zij ten laste was van de referentiepersoon, beoogt zij klaarblijkelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij wijst vooral op het feit dat er maar liefst 9 geldstortingen zouden zijn voorgelegd: dit aantal is evenwel niet dermate relevant gezien deze geldstortingen zijn gebeurd in een periode van 3 jaar zodat de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zeker kan worden gevolgd daar waar deze eerder beperkt zijn en ook onregelmatig. Er is zelfs een tussenpauze van meer dan één jaar tussen twee verschillende stortingen op te merken. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om te oordelen dat niet blijkt dat verzoekende partij op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoekende partij houdt onterecht voor dat er een tijds- of frequentievoorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve

Vereenvoudiging dient een beoordeling te maken van de overgemaakte stukken, en uit de bestreden beslissing blijkt dat deze in alle redelijkheid werd uitgevoerd zonder dat hierbij een tijds- of frequentievoorwaarde werd ingevoerd.

Verzoekende partij schijnt te vergeten dat rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning)

Terwijl in het wetsontwerp (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, nr. 53K3239/001) hierover volgende toelichting wordt gegeven:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/ EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.”

Uit de uitdrukkelijke bewoordingen van het wetsontwerp, blijkt duidelijk dat de bedoeling van de wetgever erin bestond “andere familieleden van een burger van de Unie” legaal toegang te verlenen tot het Rijk indien zij voorafgaand, dus tijdens hun verblijf in een andere staat, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Het spreekt voor zich dat het de gemachtigde van de Minister vrijstaat om - in kader van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid - bij de beoordeling van het ‘ten laste zijn’, rekening te houden met de hoegrootheid van de sommen die de aanvrager van de referentiepersoon mocht ontvangen en het tijdstip waarop deze sommen werden overgemaakt. Alleen op die manier kan worden nagegaan of de aanvrager in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon.

De kritiek, als zou de gemachtigde van de Minister voorwaarden hebben toegevoegd aan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet mist manifest grondslag.

Verder wijst verzoekende partij naar de twee verklaringen van inschrijving die werden voorgelegd, één op eigen naam en één op naam van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft hieromtrent opnieuw terecht verwezen naar de eerdere beslissingen die werden genomen naar aanleiding van vorige aanvragen van verzoekende partij.

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 09.02.2016) gelijkaardige attesten ‘verklaring omtrent inschrijving’ heeft voorgelegd. Deze attesten dd. 13.04.2016 maken melding van dezelfde data, maar van een ander adres. Er werd in de bijlage 20 dd. 08.08.2016 geoordeeld dat “uit de voorgelegde attesten blijkt

weliswaar dat ze tot 01.06.1995 (datum van de ambtshalve afschrijving van de referentiepersoon op hetzelfde adres geregistreerd waren Dit is echter meer dan 20 jaar geleden Er werden geen bewijzen voorgelegd met betrekking tot de periode mei 1995 tot op heden. De voorgelegde samenwoning is onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken enkel een samenwoning blijkt; er blijkt niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”

De voorgelegde attesten dd. 24.01.2018 doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Verzoekende partij meent opnieuw dat niet dienstig kon worden verwezen naar de motieven in eerder genomen beslissingen (zonder dat deze opnieuw werden geformuleerd en zonder dat deze beslissingen werden bijgevoegd). Doch verweerder merkt hierbij opnieuw op dat verzoekende partij verder zelf aangeeft wat in deze eerdere beslissingen werd opgenomen als motieven hieromtrent zodat eigenlijk niet kan worden ingezien welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek.

De in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar eerdere beslissingen die ten aanzien van verzoekende partij werden genomen, maakt wel degelijk een afdoende motivering uit, daar verzoekende partij ook in kennis werd gesteld van deze eerder genomen beslissingen dd. 12.10.2017 en 04.06.2018. Verzoekende partij geeft daarnaast zelf ook aan dat zij weet dewelke de motivering is die werd bedoeld. Opnieuw is verzoekende partij ook van mening dat er een tijdsvoorwaarde werd gesteld aan het deel uitmaken van het gezin, en er om die reden dan ook een voorwaarde aan de wet zou zijn toegevoegd.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft evenwel terecht vastgesteld dat er geen bewijzen werden voorgelegd met betrekking tot de periode mei 1995 tot op heden, en deze documenten aldus onvoldoende recent zijn.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dient na te gaan of verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en dus tijdens het verblijf in een andere staat, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er kan niet dienstig worden betwist dat het niet kennelijk onredelijk is om een feit van 20 jaar geleden hierbij niet in aanmerking te nemen.

Terwijl er volledigheidshalve ook nog werd vastgesteld dat zelfs voor die periode niet werd aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij betwist dit laatste overigens niet.

Verzoekende partij meent verder dat zij genoegzaam zou hebben aangetoond dat zij onvermogen zou zijn.

Verweerder stelt vooreerst vast dat uit het betoog van verzoekende partij blijkt dat zij een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken (zie supra).

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij naar aanleiding van de huidige aanvraag gezinshereniging de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 26.10.2018 waarin ze stellen dat verzoekende partij in de jaren 2012 t.e.m. 2015 geen zuiver inkomen genoot in Suriname,
- Attest dd. 23.10.2018 Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem waaruit blijkt dat verzoekende partij op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft hieromtrent terecht opgemerkt dat er reeds in het kader van een eerdere aanvraag er attesten werden voorgelegd met exact dezelfde inhoud, en het gegeven dat de attesten van recentere datum zijn doet geen afbreuk aan het eerder ingenomen standpunt:

“Uit de voorgelegde ‘verklaring omtrent inschrijving’ dd. 24.01.2018 op naam van betrokkene blijkt dat hij werd afgevoerd van ambtswege op 09.09.2011. De voorgelegde verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 met betrekking tot de jaren 2012 — 2015 zijn dan ook niet relevant, gezien betrokkene in deze periode was afgevoerd van ambtswege. Louter het voorgelegde attest MIGLIS dd. 24.01.2018, dat betrekking heeft op de situatie in januari 2018, op een ogenblik dat betrokkene al in België verbleef, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar een eerdere beslissing die ten aanzien van verzoekende partij werden genomen, maakt volgens verweerder wel degelijk een afdoende motivering uit, daar verzoekende partij ook in kennis werd gesteld van deze eerder genomen beslissing dd. 04.06.2018. Verzoekende partij geeft daarnaast zelf ook aan dat zij weet dewelke de motivering is die werd bedoeld.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat deze motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motieven van de bestreden beslissing volstaat evenwel niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

Verzoekende partij voert verder aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing het land zou moeten verlaten, met als gevolg dat de referentiepersoon van haar gescheiden zou moeten leven en haar recht als Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU zou worden beknót.

De beschouwingen van verzoekende partij missen grondslag.

Zoals ook terecht in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, heeft verzoekende partij geen enkel bewijs voorgelegd waaruit zou blijken dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of van die persoon ten laste was in het land van herkomst.

Er dient derhalve te worden aangenomen dat verzoekende partij en de referentiepersoon perfect in staat zijn om van elkaar gescheiden te leven.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij een volwassen man is, en de gemachtigde van de Minister, na gedegen onderzoek van de door verzoekende partij voorgelegde stukken, heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister alle door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken op gedegen wijze heeft onderzocht, om vervolgens te besluiten dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel ten laste was van laatstgenoemde.

De verzoekende partij slaagt er in dit kader niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu “(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”. Hierbij wordt verwezen naar de motivering van de beslissingen van 12 oktober 2017 en 4 juni 2018 waarbij eerdere aanvragen van verzoeker om gezinshereniging werden geweigerd, en worden tevens de stukken die verzoeker bij de huidige aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoeker stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar eerdere beslissingen die ten aanzien van hem werden genomen om te onderbouwen waarom zijn aanvraag thans wordt geweigerd. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij minstens de vorige beslissingen bij de huidige bestreden beslissing diende te voegen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert niet *ipso facto* dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, *in casu* de bijlage 20 van 12 oktober 2017 en de bijlage 20 van 4 juni 2018 die aan verzoeker ter kennis werden gebracht. De motieven van deze beslissingen worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de voornoemde bijlage 20 van 12 oktober 2017 en de bijlage 20 van 4 juni 2018 afdoende zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen heeft ingediend, zodat deze beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij kennis heeft van de eerder ten aanzien van hem genomen beslissingen, die hem werden betekend.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht

3.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.4. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

3.1.3.5. Verzoeker betwist dat hij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinshereniging. Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde geldstortingen die volgens hem wel degelijk aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste van zijn neefje was en is hij van mening voldoende te hebben aangetoond dat hij onvermogen is. Verder werpt verzoeker op dat in de bestreden beslissing een tijdsvoorwaarde wordt toegevoegd aan *“het deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* die niet teruggevonden kan worden in de vreemdelingenwet. Ten slotte laat verzoeker nog gelden dat de thans bestreden beslissing het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie beknot.

3.1.3.6. Verzoeker voert aan dat hij maar liefst negen geldstortingen heeft voorgelegd die dateren uit de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Suriname en dat er ongeveer vier keer per jaar geld werd overgemaakt telkens voor aanzienlijke bedragen - in rekening brengend de levensstijl in Suriname. Volgens verzoeker tonen deze geldstortingen aan dat hij wel degelijk ten laste was van zijn neefje voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.05.2013, 02.07.2014, 23.08.2014, 23.09.2014, 12.12.2014, 22.01.2015, 23.03.2015, 25.04.2015 en 02.05.2015”

en

“Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 14.04.2017 en 05.12.2017, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.10.2017 en 04.06.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.”

Verzoeker betwist niet dat hij deze bewijzen van geldstortingen ook in het kader van zijn aanvragen gezinshereniging van 14 april 2017 en 5 december 2017 heeft voorgelegd. Verzoeker betwist evenmin dat deze aanvragen op respectievelijk 12 oktober 2017 en 4 juni 2018 werden geweigerd en hij deze beslissingen niet heeft aangevochten. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dus in redelijkheid verwijzen naar de beoordeling die hij hieromtrent reeds doorvoerde in de eerdere weigeringsbeslissingen van 12 oktober 2017 en 4 juni 2018.

In de beslissing van 4 juni 2018 worden de geldstortingen opgesomd en wordt vervolgens verwezen naar de bespreking ervan in de beslissing van 12 oktober 2017.

In de beslissing van 12 oktober 2017 wordt het volgende uiteengezet:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Geldstortingen (Suri-Change BV) vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 15.01.2013, 02.05.2013, 30.05.2013, 02.07.2014, 23.08.2014, 23.09.2014, 12.12.2014, 22.01.2015, 23.03.2015, 25.04.2015 en 02.05.2015: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentie-persoon. Er blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien.*

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene noch de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 26.02.2016-25.05.2016 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte.”

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker betwist niet dat hij *“in de periode 26.02.2016-25.05.2016 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte”*. Het is dus niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat niet wordt aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.1.3.7. Verzoeker voert aan dat noch artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, noch artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet enige tijds- of frequentievoorwaarde stelt aan het ten laste zijn. Volgens verzoeker voegt de gemachtigde dan ook een voorwaarde aan de wet toe door onder verwijzing naar een eerdere beslissing te stellen dat de geldstortingen te onregelmatig en te beperkt zouden zijn geweest. Daarnaast laat verzoeker ook gelden dat hij twee verklaringen van inschrijving heeft voorgelegd, één op zijn naam en één op naam van de referentiepersoon waaruit hun samenwoning in Suriname blijkt. Verzoeker verwijst naar artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat noch uit deze bepaling noch uit enig andere bepaling van de vreemdelingenwet blijkt dat enige tijdsvoorwaarde wordt gesteld in verband met het deel uitmaken van het gezin. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat de samenwoning onvoldoende recent is om te kunnen worden aanvaard.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie verder dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de gemachtigde in alle redelijkheid vereisen dat verzoeker aannemelijk maakt op een recent tijdstip in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, en hij niet kan volstaan met een verwijzing naar een samenwoning in Suriname die dateert van 1995. Verzoeker betwist immers niet dat *“de referentiepersoon vanaf 01.06.1979 tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 01.06.1995 ingeschreven stond op het adres (...) te Paramaribo – Centrum”*.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald de beslissing van 4 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die in de bestreden beslissing wordt geciteerd – dat *“uit de voorgelegde attesten blijkt (...) dat ze tot 01.06.1995 (datum van de ambtshalve afschrijving van de referentiepersoon op hetzelfde adres geregistreerd waren. Dit is echter meer dan 20 jaar geleden. Er werden geen bewijzen voorgelegd met betrekking tot de periode mei 1995 tot op heden. De voorgelegde samenwoning is onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde stukken enkel een samenwoning blijkt; er blijkt niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”* Verzoeker heeft geen beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 4 juni 2018 ingediend. Ook in het kader van huidig verzoekschrift betwist verzoeker deze feitelijke vaststellingen niet. Uit niets blijkt dat verzoeker nadien ook nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon (in Nederland). Door aldus te motiveren voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, maar geeft hij aan deze bepaling een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

3.1.3.8. Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen is. Verzoeker laat gelden dat er verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst werden voorgelegd waarin wordt bevestigd dat verzoeker in de jaren 2012 tot en met 2015 geen bron van inkomen had in Suriname alsook dat hij er geen onroerende goederen bezat en er niet wordt betwist dat deze stukken werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 26.10.2018 waarin ze stellen dat betrokkene in de jaren 2012 – 2013 – 2014 – 2015 geen zuiver inkomen genoot in Suriname
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem dd. 23.10.2018 waaruit blijkt dat hij op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname

Echter, in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 05.12.2017 werden verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 en een attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem dd. 24.01.2018 voorgelegd met exact dezelfde inhoud als de attesten die werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Ook deze attesten werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.06.2018; er kan dienstig naar verwezen worden. Het gegeven dat de huidige attesten van recentere datum zijn, doen hier geen afbreuk aan."

In de beslissing van 4 juni 2018 wordt het volgende uiteengezet:

"In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

(...)

-Verklaring vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 waarin ze stellen dat betrokkene in de jaren 2012 – 2013 – 2014 – 2015 geen zuiver inkomen genoot in Suriname

- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem dd. 24.01.2018 waaruit blijkt dat hij op datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Suriname.

(...)

Uit de voorgelegde 'verklaring omtrent inschrijving' dd. 24.01.2018 op naam van betrokkene blijkt dat hij werd afgevoerd van ambtswege op 09.09.2011. De voorgelegde verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 met betrekking tot de jaren 2012 – 2015 zijn dan ook niet relevant, gezien betrokkene in deze periode was afgevoerd van ambtswege. Louter het voorgelegde attest MI-GLIS dd. 24.01.2018, dat betrekking heeft op de situatie in januari 2018, op een ogenblik dat betrokkene al in België verbleef, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Te dezen uit verzoeker vooral onbegrip aangaande de motieven van de thans bestreden beslissing zonder deze te weerleggen of te ontkrachten. Zo betwist verzoeker niet dat *"hij werd afgevoerd van ambtswege op 09.09.2011"*. Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat *"(d)e voorgelegde verklaringen vanwege de Surinaamse belastingdienst dd. 23.11.2017 met betrekking tot de jaren 2012 – 2015 (...) dan ook niet relevant (zijn) gezien betrokkene in deze periode was afgevoerd van ambtswege."* Verzoeker betwist niet dat *"het voorgelegde attest MI-GLIS dd. 24.01.2018" "betrekking heeft op de situatie in januari 2018 op een ogenblik dat betrokkene al in België verbleef"*. Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat *"(l)outer het voorgelegde attest MI-GLIS dd. 24.01.2018" "niet (kan worden) aanvaard (...) als afdoende bewijs van onvermogen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

3.1.3.9. Daarnaast voert verzoeker de schending aan *"van het Unierecht"*. Verzoeker laat gelden dat hem het verblijfsrecht in België wordt ontzegd met als gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Verzoeker voert aan dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknót. Verzoeker kan niet worden bijgetreden, nu uit wat hierboven werd uiteengezet niet blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"* weerlegt. In dit verband benadrukt de Raad dat het neefje van verzoeker sinds 1 juni 1995 tot aan de aankomst van verzoeker in België op 30 augustus 2015 zonder hem heeft gewoond en de referentiepersoon sinds 16 mei 2014 in België ingeschreven staat. De referentiepersoon heeft gebruik kunnen maken van zijn recht op vrij verkeer zonder dat hij daarbij werd tegengehouden door het feit dat verzoeker hem op dat moment niet kon vergezellen. Verzoeker blijft bovendien ook volledig in gebreke de concrete bepaling van het Unierecht te duiden die hij precies geschonden acht.

3.1.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN DE RICHTLIJN 2004/38 (ARREST DIALLO)

1.

In artikel 10, 1e lid van de Richtlijn 2004/38 oftewel de Burgerschapsrichtlijn wordt bepaald:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. [...]"

Het begrip "afgifte" houdt volgens het Hof van Justitie in dat een beslissing moet worden genomen én moet worden ter kennis gebracht vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Dit geldt volgens het Hof ook wanneer er een weigeringsbeslissing wordt genomen.

2.

In casu werd de verblijfsaanvraag door verzoeker - als familielid van een burger van de Unie - ingediend op 17.08.2018.

Dat betekent dat er vóór 17.02.2019 niet enkel een beslissing diende te worden genomen door verwerende partij, maar ook dat deze beslissing - ongeacht of ze positief of negatief was - diende ter kennis worden gebracht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd genomen op 21.02.2019, t.t.z. vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden, te rekenen vanaf 17.08.2019 (STUK 1).

Evenwel werd de weigeringsbeslissing pas ter kennis gebracht aan verzoeker op 19.02.2019, en dus na het verstrijken van de termijn van zes maanden (STUK 2).

Hierdoor wordt bijgevolg artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn én de rechtspraak van het Hof van Justitie geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 10 van Richtlijn 2004/38.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing pas na het verstrijken van de termijn van 6 maanden ter kennis werd gebracht.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij

verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de directe werking van de artikelen 20 en 24 van de Richtlijn 2004/38/EG, inzonderheid nu zij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat voormelde bepalingen niet of foutief in Belgisch recht zouden zijn omgezet.

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verweerder laat verder gelden dat de bestreden beslissing gesteund werd op art. 52, §4, 5de lid juncto art. 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §4, 2de lid Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Terwijl artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen”.

Uit de samenlezing van de bovenvermelde artikels blijkt duidelijk dat de wetgever uitsluitend voorschrijft dat het nemen van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag dient te geschieden binnen de termijn van 6 maanden. De wetgever heeft niet voorzien dat deze beslissing ook binnen diezelfde termijn aan de aanvrager dient te worden betekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 17.08.2018 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en dat deze aanvraag op 21.01.2019 (en niet 21.02.2019 zoals door verzoekende partij is vermeld) negatief werd afgesloten.

De bestreden beslissing werd derhalve in overeenstemming met de vigerende wetgeving binnen de termijn van 6 maanden genomen.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het arrest Diallo waarin het Hof van Justitie oordeelde dat ook de kennisgeving van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag binnen de 6 maanden na de aanvraag dient te gebeuren, merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij de gemaakte verwijzing.

Verzoekende partij voldoet niet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te bekomen (zie supra) en kan derhalve geen verblijfsrecht putten uit de bevindingen van het Hof van Justitie zoals naar voor gebracht in het arrest Diallo.

Verweerder benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Diallo uitdrukkelijk stelde dat richtlijn 2004/38 zo moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Zie ter zake de desbetreffende overwegingen van het arrest:

“49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieliden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, Iida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”(HvJ 27 juni 2018, C-246/17) (eigen vetschrift)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen (bijlage 20).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Op 17 augustus 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, van zijn neefje V.J.E. De bestreden weigeringsbeslissing werd genomen op 21 januari 2019, binnen de vooropgestelde termijn van zes maanden, maar werd pas op 19 februari 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker is van mening dat, nu hem niet binnen de zes maanden na de aanvraag een beslissing ter kennis werd gebracht, hem een toelating tot verblijf dient te worden verstrekt.

In dit verband wordt erop gewezen dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een omzetting is in het Belgische recht van artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn, dat stelt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Diallo van 27 juni 2018 (C-246/17) verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Op dit punt dient het betoog van verzoeker dus te worden bijgetreden. Verder stelde het Hof in dit arrest dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat de declaratoire aard van verblijfskaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen (punt 49). Volgens het Hof verzet de Burgerschapsrichtlijn zich tegen een regeling waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van Burgerschapsrichtlijn voor zover deze het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

Deze interpretatie dient evenzeer te gelden in de thans voorliggende situatie van familiehereniging als '*ander familielid*' van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 42 van de vreemdelingenwet dienen op gelijke wijze te worden toegepast, zoals ook duidelijk de bedoeling was van de Belgische wetgever. Uit de bespreking van het eerste middel volgt bovendien reeds dat de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet evenzeer een omzetting zijn van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan verder bezwaarlijk worden aanvaard dat '*andere familieleden*' zouden kunnen genieten van een meer voordelige regeling dan de gewone familieleden, terwijl het omgekeerde het geval is en de familiehereniging voor de '*andere familieleden*' enkel moet worden vergemakkelijkt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om als '*ander familielid*' van een burger van de Unie te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt. In deze omstandigheden blijkt dus niet dat de verzoeker alsnog, op grond van artikel 42 van de vreemdelingenwet, is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, om de enkele reden dat de beslissing hem niet binnen een termijn van zes maanden na de aanvraag ter kennis is gebracht. Een grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissing is dan ook niet voorhanden. Minstens blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET